

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΩ ποτέ τὰ Χριστούγεννα, τὸ ρεβεγιὸν ποὺ ἔκανα μὲ τὸ φίλο μου Ζὰν Μαρί, ψηλά στὸ Σελντόμ, στὴ Νέα Γῆ, μέσα στὶς ἔρημες καὶ παγωμένες ἐκείνες ἐκτάσεις. Τὶ εἶχαμε πάει νὰ κάνουμε ἐκεῖ; Ἦτανε ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρακίνησε, ἐμένα καὶ τὸ φίλο μου, νὰ ξεκινήσουμε ἀπ' τὴν Ἀγγλία καὶ νὰ περάσουμε ἕνα ὀλόκληρο χρόνο, ἀνάμεσα στοὺς πάγους καὶ στὶς ἀρκούδες; Μὰ τὴν ἀλήθεια οὔτε κ' ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω.

Εἴμαστε κ' οἱ δυὸ πλούσιοι καὶ ζητούσαμε περιπέτειες... Αὐτὸ μονάχα μπορῶ νὰ νὰ πῶ...

Μὰ εἶχαμε μετανοήσει πειὰ γιὰ τὴν τρέλλα μας καὶ δὲν βλέπαμε τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν Ἀγγλία... Ἐντῶμεταξὺ σκοτώναμε τὸν καιρὸ μας καὶ τὴν πληξί μας, διαβάζοντας μερικὰ βιβλία ποὺ εἶχαμε μαζὺ μας καὶ παίζοντας ἀτελείωτες παρτίδες σκάκι.



ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ G. BOISYVON

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ Γῆ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

(Ἀληθινὴ ἱστορία)

στὴν Ἀγγλία). 7 μ.μ. Ἐνα μικρὸ ἐλαφρὸ πρόγραμμα (τσάι, βούτυρο, γλυκὰ καὶ κέϊκ). 8 μ.μ. Ἀνάτασις, διάβασμα τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ ἰδίως τῶν σελίδων τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. 11 μ.μ. Προετοιμασία γιὰ τὸ Ρεβεγιόν. Μαῦρα ρούχα, ἄσπρο πονκάμισο, μὲ μαῦρο φιογκάκι. Συνομιλία καὶ ἀναμονὴ τῆς ὥρας τοῦ Ρεβεγιόν, μαζὺ μὲ τὴν προετοιμασία τοῦ δέντρου».

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.

Δὲν θυμοῦμαι ἂν συμμορφώθηκαμὲ πιστὰ μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ μὲ τόσες λεπτομέρειες εἶχα σημειώσει στὸ καρνέ μου. Ἐνα ἀπρόοπτο γεγονός μᾶς ἀνέτρεψε ὅλα τὰ σχέδιά μας. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ σὰς διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.

Στὰς 5 1/2 τὸ ἀπόγευμα, μόλις εἶχαμε τελειώσει ὁ φίλος μου κ' ἐγὼ τὸ μπάνιο καὶ τὸ ξύριμά μας, ἄξαφνα ἀκούσαμε τὰ κρουδονάκια ἐνὸς ἐλκύθρου ποὺ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα μας. Ποιὸς νὰ ἦταν τέτοια ὥρα;

Ἀπ' τὸ φεγγίτη τοῦ μικροῦ μου δωματίου ἔσκυψα περίεργος νὰ ἰδῶ ἔξω, ἐνῶ ὁ Ζὰν Μαρί ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Μὰ τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνὸ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω τίποτα.

Ὁ φίλος μου εἶχε ἀνοίξει ἐντῶμεταξὺ καὶ ἀκουσα μιά γυναικαία φωνὴ νὰ λὲθ δυνατὰ, μ' ἕνα παράξενο τόνο:

—Καλησπέρα σας. Πῶς εἶσθε κύριε;... Μᾶς συγχωρεῖτε, μὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς φιλοξενήσετε ἀπόψε... Εἴμαστε τρεῖς. Ἐγὼ, ὁ ἀμαξᾶς μου καὶ τ' ἀλογάκι μας...

—Περάστε... Ἐλάτε μέσα, ἀπάντησε ὁ Ζὰν Μαρί. Κάτι θὰ κάνουμε καὶ γιὰ σὰς...

Ὅταν τελείωσα τὸ ντύσιμό μου βγῆκα ἀπ' τὴν κάμαρή μου καὶ εἶδα κοντὰ πρὸς τὸ Ζὰν Μαρί μιά ὀρεινὴ νεαρὴ Λονδρέζα,

γεμάτη σφρίγγος καὶ ζωὴ, ποὺ ὅλο χαμογελοῦσε καὶ ξεφώνιζε, κυττάζοντας μὲ χαρὰ τριγύρω της:

—Μὰ τί ὀραία! Τί ὀραία!... Ὡστε θὰ κάνουμε λοιπὸν μαζὺ Χριστούγεννα! Μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο. Καὶ βλέπω πῶς δὲν λείπει τίποτα, ἀπ' ἐδῶ. Οὔτε τὸ δέντρο, οὔτε τὰ δῶρα, οὔτε τὸ στρωμένο τραπέζι.

Ἦτανε γοητευτικὴ, ἐλκυστικὴ, χαριτωμένη, καὶ μὲ πολὺ προθυμία καὶ εὐκρίνεια, δέχτηκε, τὴν ὥρα ποὺ πίναμε τὸ τσαί, νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν ἐπίσκεψί της καὶ νὰ μᾶς θγάλη ἀπὸ τὴ δικαιολογημένη ἀπορία μας.

Ὡνομαζότανε Μπέττυ Ὁ-Νίλλ, ἐρχότανε ἀπ' τὸ Λονδίνο καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ, γιὰ τὸ Τίλτ - Κόθ, ποὺ ἦτανε 80 χιλιόμετρα μακριὰ, στὴν ἄλλη ἀκτὴ τῆς χερσονήσου τοῦ Σελντόμ. Ἐκεῖ θὰ ζοῦσε, ὅπως ἔλεγε, γιὰ πάντα, ὅλη της τὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πειὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν Ἀγγλία!...

Αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε μᾶς ἔκανε κατάπληξι καὶ ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου τὴ ρωτήσαμε:

—Μὰ πῶς αὐτό! Θὰ ζήσετε μέσα στὰ χιόνια; Στὸς πάγους; Μόνη σας;...

—Ἄ! Ὅχι μόνη μου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Τώρα βέβαια πηγαίνω ἐκεῖ μόνη μου, μὲ τὸν ἀμαξᾶ μου, ποὺ τὸν φέρνω μαζὺ μου ἀπ' τὴν

Ὁ χειμῶνας, ὁ πολικὸς χειμῶνας μᾶς εἶχε κλείσει πειὰ στὴν ἀπέραντη αὐτὴ ἔρημιὰ καὶ τὰ Χριστούγεννα πλησιάζαν... Θὰ κάναμε Χριστούγεννα μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι μας, μακριὰ ἀπ' τοὺς δικούς μας!...

Ὁ φίλος μου Ζὰν Μαρί πρότεινε τότε κάτι, ποὺ ἀληθινὰ ἦτανε τὸ μόνο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μετριάσῃ κάπως τὸν πόνο μας: Νὰ ἑορτάσουμε κ' ἐμεῖς, ὅπως μπορούσαμε, τὰ Χριστούγεννα στὴν ἔρημιὰ μας... Ἡ ἰδέα ἦτανε πραγματικὰ ὑπέροχη κ' ἀρχίσαμε ἀμέσως τὶς προετοιμασίες μας... Ἀπ' τὰ Χριστούγεννα μᾶς χώριζαν εἴκοσι μόνο ἡμέρες. Ἀσφαλῶς εἶχαμε ἀρκετὸ καιρὸ, ἂν καὶ μᾶς ἔλειπαν ὅλα σχεδὸν ὅσα θὰ μᾶς χρειαζόντουσαν.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ποῦ θὰ βρῖσκαμε τὸ ἀπαραίτητο ἔλατο, μέσα στὴν ἀπέραντη ἐκείνη ἔκτασι ποὺ τὴ σκέπαζαν οἱ πάγοι;...

Κάθε μέρα σχεδὸν, θυσιάζαμε ὅλες τὶς ὥρες μας, τρέχοντας μὲ τὸ φίλο μου ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψουμε κανένα ἔλατο. Τέλος, δυὸ ὥρες μακριὰ ἀπ' τὴν καλύβα μας, βρήκαμε ἕνα μικρὸ ἐλατάκι, ποὺ μόλις μαύριζε ἐπάνω στὸ χιόνι καὶ ποὺ τὸ ξεθάψαμε, μὲ πολὺ κόπο, μέσ' ἀπ' τὸν κρυσταλλωμένο πάγο...

Τὶ εὐτυχία ὅμως ποὺ ἦτανε αὐτὴ! Τραγουδῶντας, σὰν μικρὰ παιδιὰ, γυρίσαμε στὴν καλύβα μας. Τὸ ξεπλύνουμε, τὸ κλαδέψαμε καὶ τὸ τοποθετήσαμε σ' ἕνα σίγουρο μέρος.

Τώρα μᾶς χρειαζόταν ἡ καμπανίτσα ποὺ θὰ σήμαινε στὶς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα, τῆς παραμονῆς γιὰ νὰ μᾶς καλοῦσε στὸ τραπέζι. Πιῆθηκα τότε πῶς εἶχα στὴ βαλίτσα μου ἕνα μικρὸ κρουδονάκι. Τρεῖς μέρες παιδεύτηκα νὰ τὸ προσαρμόσω στὸ ἐλατήριον ἐνὸς ἐκκρεμοῦς ποὺ εἶχε φέρει μαζὺ του ὁ Ζὰν Μαρί καὶ τὸ εἶχε κρεμάσει στὸν ξύλινο τοῖχο τῆς καλύβας μας... Ὅταν τὸ δοκιμάσαμε καὶ τ' ἀκούσαμε νὰ χτυπά ἤγαμε νὰ τρελλαθοῦμε ἀπ' τὴ χαρὰ μας...

Δὲν μᾶς ἔμενε τώρα παρὰ νὰ βροῦμε τὰ δῶρα ποὺ θὰ κρεμάσουμε στὸ δέντρο καὶ νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸ μενοῦ τῆς βραδυᾶς. Ὁ Ζὰν Μαρί, ἀρκετὲς μέρες πρὶν, εἶχε ριχτῆ μὲ τὰ μούτρα στὴν ἀνάγνωσι ἐνὸς ὀδηγοῦ μαγειρικῆς λέγοντάς μου πῶς ἔπρεπε νὰ περιμένω μεγάλες ἐκπλήξεις ἐκ μέρους του, κ' ἐγὼ εἶχα ἀνοίξει ὅλες τὶς βαλίτσες μας κ' ἔψαχνα μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως βρῶ κανένα πραγματάκι κατάλληλο γιὰ νὰ τὸ κρεμάσω στὸ Χριστουγεννιάτικὸ μας δέντρο. Καὶ πραγματικὰ βρήκα ἕνα πακέτο γαλλικὰ τσιγάρα μὲ χρυσοστόλιστο κουτί, ἕνα μικρὸ δερμάτινο καρνέ, ἕνα



Αγγλία. Στο Τιλτ - Κόθ όμως δεν θά είμαι πειά μόνη μου!... **ΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΓΕ**
Μέ περιμένει ο άνθρωπος που αγαπώ και για τον οποίο είμαι
πρόθυμη να κάνω κάθε θυσία...

— Καί είνε αυτός ο εύτυχής θνητός; Είνε απ' τ'ο Λονδίνο; ρώ-
τησε ο Ζάν Μαρί.

— Βεβαιότατα, αποκρίθηκε η Μπέττυ... Είνε ένας πραγματικός
Λονδρέζος. Ίσως να τον ξέρετε. Είνε μηχανικός και ονομάζεται
Φράνκ Μελλουέι.

Ο φίλος μου Ζάν Μαρί, μόλις άκουσε τ' όνομα αυτό, μου έρ-
ριξε μία λοξή ματιά και φάνηκε ταραγμένος.

Η Μπέττυ, η οποία πρόσεξε την έντύπωσι που έκανε στον φί-
λο μου τ' όνομα του άρραβωνιαστικού της, ρώτησε :

— Τόν ξέρετε τον Φράνκ ;

Ο Ζάν Μαρί θέλησε κάτι να πη, αλλά η Μπέττυ τον διέκοψε
άμέσως.

— Ίσως να νομίζετε πως δεν γνωρίζω τ'ο παρελθόν του άν-
θρώπου που αγαπώ. Σας πληροφορώ όμως πως τ'α ξέρω όλα,
και τ'ο σκάνδαλο και τ'η δίκη για τ'ην κατάχρησι που έκανε, ό-
ταν ήταν μηχανικός στους σιδηροδρόμους. Γι' αυτό ακριβώς,
τώρα που κατώρθωσε να δρατεύση απ' τ'η φυλακή, ήρθε εδώ
στους παγωμένους τόπους να ζήση, χωρίς να κινδυνεύη πειά η
έλευθερία του... Έγώ, που τον αγαπώ πραγματικά, άδιαφορώ
για όλ' αυτά και πηγαίνω να ζήσω μαζί του...

Μαζύ με τ'η Μπέττυ περάσαμε μία αξέχαστη Χριστουγεννιάτι-
κη νύχτα.

Τ'ο πρωί, ξαναμπήκε στο έλκυθρό της κι' έφυγε με τ'ον άμαξά
της για τ'ο Τιλτ - Κόθ.

Τ'ην συνωδύσαμε με τ'ο φίλο μου σε άρκετ'η απόστασι και τ'ην
άποχαιρητήσαμε θερμά.

Έκείνη με τ'ην ίδια πάντα χαρά στο
πρόσωπό της, και σαν να συνέχιζε τ'ην θρα-
δυνή κουβέντα για τ'ον άρραβωνιαστικό
της, μάς ξαναείπε σφίγγοντας τ'ο χέρι
μας :

— Όταν μία γυναίκα αγαπά αληθινά
έναν άνδρα ένώνει για πάντα τ'ην τύχη
της μαζί του...

Ύστερα από μερικούς μήνες, όταν θά
φεύγαμε και περάσαμε απ' τ'ο Λαμπραν-
τόρ, είδαμε τυχαία εκεί, σ'την παγωμένη ά-
κτη τ'ην Μπέττυ, αδύνατη και άλλαγμένη,
να κάθεται κοντά σε μία παράγκα και να
ξεραίνει σ'τον ήλιο, μερικά ψάρια.

Πάρα πέρα, σε μία ψαρόβαρκα ήτανε έ-
νας άντρας που έρραβε τ'α δίχτυα του. Πε-
ράσαμε μερικά μέτρα μακριά και χωρίς
να τ'ην πλησιάσουμε. Εκείνη μάς γνώρι-
σε και μάς χαιρέτησε, κουνώντας μας τ'ο
χέρι της από μακριά, ένω τ'ην ίδια στιγ-
μή τ'ην άκούσαμε να φωνάζη σ'τον άντρα
της, που ήτανε σ'τη θάρκα :

— Θάρρος, θάρρος, Φράνκ... Μή σε νοιάζει... Με τ'α ψάρια αυ-
τά, φθάνει να περάσουμε καλά τ'ο χειμώνα μας...

Τ'ην καυμένη τ'ην Μπέττυ... Πόσο αληθινά αγαπούσε!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΨΑΡΑΣ

Κάποτε ένας σοφός έμπηκε σε μία θάρκα για να περάση σ'την
άντικρυνή όχθη ενός ποταμού.

Στ'ο δρόμο ο σοφός ρωτούσε τ'ον θαρκάρη:

— Ξέρεις ιστορία ;

— Όχι !

— Α! δυστύχημα! Ξέρεις χάσε τ'η μισή σου ζωή. Ξέρεις μα-
θηματικά ;

— Όχι !

— Τί λές ; Αυτό είνε ακόμα πιο φοβερό ! Έχασες τ'α τρία
τέταρτα τ'ης ζωής σου...

Δεν πρόφθασε όμως ν' αποτελειώση τ'η φράσι του και ξαφνι-
κά δυνατός άνεμος αναποδογύρισε τ'η θάρκα.

Ο δυστυχής σοφός πύλευε με τ'α κύματα.

— Ξέρεις κολύμπι ; τόν ρώτησε τότε ο θαρκάρης.

— Άλλοίμονο ! Όχι...

— Ε! τότε έχασες όλη σου τ'η ζωή !

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΛΑΘΟΣ

Φοιτητής τ'ης Ιατρικής. — Κάνετε ποτέ σας, δό-
κτωρ, κανένα λάθος, κατά τ'ην εξέσκησι του επαγγέλματός σας;
Ο γιατρός. — Έκανα ένα, αλλά τρομερό: Γιάτρεψα
έναν εκατομμυριούχο μέσα σε μία... εβδομάδα !

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ.

Η επισκέπτρια. — Ω, τί ωραία βιβλιοθήκη, που έχετε
αγαπητή μου κυρία !... Μπορείτε να μου δανείσετε μερικά βι-
βλία ;...

Η οικοδέσποινα. — Λυπούμαι πολύ που θά σας άρνη-
θώ... Μά επιστρέφονται τόσο σπάνια τ'α δανεισμένα βιβλία... Κρί-
νατε και μόνη σας. Όλα αυτά τ'α βιβλία που βλέπετε, είνε...
δανεισμένα...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ο δικηγόρος. — Δεν έχετε κανένα μέσον υπερασπίσεως;
Ο κρατούμενος κακοποιός. — Όχι. Όταν με συν-
έλαβαν μου πήραν τ'ο μαχαίρι και τ'ο πιστόλι που είχα επάνω
μου.

ΑΤΥΧΗΜΑ

Ο Ζέκινς απέκτησε τ'ο πρώτο του παιδί και οί φίλοι του έ-
τρεξαν άθρόοι στο σπίτι του για να τ'ον
συγαρούν και να πουν συγχρόνως τ'η
μπύρα του.

Ένας απ' αυτούς, ο Τζών, πηγαίνον-
τας στο σπίτι του Ζέκινς συνάντησε τ'ον
Μπράουν, ο οποίος επέστρεφε από εκεί.

Που πηγαίνεις ; τόν ρώτησε ο τελευ-
ταίος.

— Πηγαίνω να συγχαρώ τ'ον Ζέκινς.

— Πηγαίνεις πολύ άργά, φίλε μου.

— Πώς ! Μήπως τ'ου συνέβη τίποτα; Μή-
πως τ'ο παιδί ;...

— Όχι... Τ'ο μωρό είνε πολύ καλά, άλ-
λά η μπύρα σώθηκε !

Η κυρία Νεοπλουτίδου (σ'τον
υπάλληλο του χαρτοπωλείου). — Θέλω να
μου δώσετε μία σφαίρα τ'ης γής για τ'ο
παιδί μου που πηγαίνει σχολείο.

Ο υπάλληλος (ευγενέστατα). Α!
Έναν Άτλαντα ; Και τί διαστάσεων, κυ-
ρία ;

Η κυρία Νεοπλουτίδου. — Μά... φυσικού μεγέθους!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !...

(Σ' ένα έργοστάσιο τ'ην ώρα που συσκευάζεται τ'ο μέλι σε δο-
χεία. Έπάνω σ' ένα πάγκο είνε ένας σωρός από ψόφιες μέλισσες
και ο έπισκέπτης άπορεί σε τί μπορεί να χρησιμοποιούνται).

— Να σας πώ, τ'ου έξήγησε ο φίλος του, διευθυντής τ'ου έρ-
γοστασίου: Σε κάθε δοχείο θάζουμε και μία ψόφια μέλισσα.

— Γιατί ;

— Για να πεισθούν οί πελάτες μας ότι τ'ο μέλι μας είνε γνή-
σιο και ότι τ'ους τ'ο στέλνουμε κατ' ευθειαν από τ'ην κυμέλη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ...

(Από τ'α έργα τ'ων μυθιστοριογράφων τ'ου παληού καιρού)
«...Φορούσε μία κυλόττα από θελουδο και μία ζακέτα τ'ου...
ιδίου χρώματος...»

Ποισόν ντε Τερράιγ»

«...Και όταν η κόμησσα ξύπνησε, ήταν πειά... νεκρή !...»

Αίμ. Ρίσπουργκ»

«...Η ύφη με τ'ο μειδιάμα σ'α χείλη περπατούσε... σ'τον θρα-
χίονα τ'ου πατέρα της...»

Α. ντ' Έννερι»

